

KONWENCJA KONSULARNA

między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki
Cypryjskiej,

podpisana w Nikozji dnia 3 lipca 1980 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 3 lipca 1980 r. została podpisana w Nikozji Konwencja konsularna między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Cypryjskiej w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

Część I

między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Cypryjskiej.

Definicje.

Artykuł 1

Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
i

Rząd Republiki Cypryjskiej,

pragnąc uregulować stosunki konsularne i przyczynić się w ten sposób do dalszego rozwoju i umocnienia przyjaznej współpracy między dwoma Państwami na podstawie powszechnie przyjętych zasad prawa międzynarodowego, które legły u podstaw Aktu końcowego Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie,

postanowiły zawrzeć niniejszą konwencję i w tym celu wyznaczyły swoich pełnomocników:

Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej —
Józefa CZYRKA, pierwszego zastępcę Ministra Spraw Zagranicznych,

Rząd Republiki Cypryjskiej —
George PELAGHIASA, dyrektora generalnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych,

którzy po wymianie swoich pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

1. W rozumieniu niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają niżej określone znaczenie:

- a) „urząd konsularny” oznacza konsulát generalny, konsulát, wicekonsulát i agencję konsularną;
- b) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych;
- c) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze;
- d) „urzędnik konsularny” oznacza osobę, łącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w tym charakterze do wykonywania funkcji konsularnych; oznacza także osobę skierowaną do urzędu konsularnego w celu przeszkolenia w zakresie służby konsularnej;
- e) „pracownik konsularny” oznacza osobę wykonującą czynności administracyjne, techniczne i usługowe w urzędzie konsularnym oraz osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego;

- f) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych i pracowników konsularnych;
- g) „członek personelu prywatnego” oznacza osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego;
- h) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego, jego dzieci i rodziców, a także dzieci i rodziców jego małżonka, pod warunkiem że pozostają oni z nim we wspólnocie domowej i są na utrzymaniu członka urzędu konsularnego;
- i) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego, bez względu na to, czyją są własnością, łącznie z pomieszczeniami stanowiącymi rezydencję kierownika urzędu konsularnego;
- j) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie pisma, dokumenty, korespondencję, książki, filmy, taśmy magnetyczne i rejestry urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich ochrony i przechowywania;
- k) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję odnoszącą się do urzędu konsularnego i jego funkcji;
- l) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, upoważnioną do podnoszenia bandery Państwa wysyłającego i zarejestrowaną w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych;
- m) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą cywilną jednostkę latającą, zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa.

2. Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego mają odpowiednie zastosowanie do osób prawnych ustanowionych zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

Cz ę ść II

Ustanawianie urzędów konsularnych, mianowanie urzędników konsularnych oraz odwoływanie urzędników i pracowników konsularnych.

Artykuł 2

1. Urząd konsularny może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za zgodą tego Państwa.

2. Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny są ustalane przez Państwo wysyłające i podlegają aprobachie Państwa przyjmującego.

Artykuł 3

1. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swych funkcji po przedłożeniu listów komisyjnych i po udzieleniu exequatur przez Państwo przyjmujące.

2. Państwo wysyłające przekazuje listy komisyjne ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego w drodze dyplomatycznej.

3. Listy komisyjne zawierają imiona, nazwisko i stopień kierownika urzędu konsularnego, jak również określenie okręgu konsularnego i siedziby urzędu konsularnego.

4. Do czasu udzielenia exequatur kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swych funkcji. W takim wypadku mają do niego zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadniania swojej decyzji, powiadomić pisemnie w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o zamiarze cofnięcia exequatur lub innego zezwolenia udzielonego kierownikowi urzędu konsularnego albo o tym, że członek urzędu konsularnego jest persona non grata. W takim wypadku Państwo wysyłające odwoła taką osobę lub położy kres jej funkcjom w urzędzie konsularnym. Jeżeli Państwo wysyłające nie wywiąże się w rozsądnym czasie ze swego obowiązku, Państwo przyjmujące może cofnąć exequatur wobec kierownika urzędu konsularnego lub inne zezwolenie wobec członka urzędu konsularnego i odmówić dalszego uznawania ich w tym charakterze.

Artykuł 5

1. Jeżeli kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swych funkcji z jakichkolwiek przyczyn lub jeżeli jego stanowisko nie jest obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego urzędnika konsularnego jednego ze swych urzędów konsularnych w Państwie przyjmującym albo członka personelu dyplomatycznego swego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie; nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same ułatwienia, przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. W razie powierzenia funkcji konsularnych w myśl ustępu 1 jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, korzysta on nadal z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 6

1. Notyfikuje się ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego lub władzy wyznaczonej przez to ministerstwo:

- a) nominacje członków urzędu konsularnego, ich przybycie do urzędu konsularnego po mianowaniu, ostateczny ich wyjazd lub zaprzestanie przez nich wykonywania ich funkcji oraz wszelkie inne zmiany wpływające na ich status, które mogą powstać w czasie ich służby w urzędzie konsularnym;
- b) przybycie i ostateczny wyjazd osoby należącej do rodziny członka urzędu konsularnego pozostającej z nim we wspólnocie domowej oraz, jeżeli to ma miejsce, fakt, że jakaś osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny;
- c) przybycie i ostateczny wyjazd członków personelu prywatnego oraz, jeżeli to ma miejsce, fakt zakończenia ich służby w tym charakterze;
- d) zatrudnienie i zwolnienie osób zamieszkałych w Państwie przyjmującym jako członków urzędu konsularnego.

nego lub jako członków personelu prywatnego uprawnionych do korzystania z przywilejów i immunitetów;

2. Jeżeli to jest możliwe, przybycie lub ostateczny wyjazd należy notyfikować również uprzednio.

Artykuł 7

1. Ministerstwo spraw zagranicznych Państwa przyjmującego wyda bezpłatnie każdemu urzędnikowi konsularnemu dokument stwierdzający jego tożsamość i stopień.

Postanowienia ustępu 1 stosuje się także do pracowników konsularnych i członków personelu prywatnego, pod warunkiem że osoby te nie są obywatelami Państwa przyjmującego ani nie posiadają w tym Państwie miejsca pobytu stałego.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się odpowiednio do członków rodzin.

Artykuł 8

Urzednikiem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego nie posiadający obywatelstwa Państwa przyjmującego ani stałego miejsca pobytu w tym Państwie.

Artykuł 9

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące powinno niezwłocznie zawiadomić o tym właściwe władze okręgu konsularnego. Powinno ono również zapewnić zastosowanie środków niezbędnych do umożliwienia kierownikowi urzędu konsularnego wywiązywania się z obowiązków urzędowych i korzystania z postanowień niniejszej konwencji.

Część III

Ułatwienia, przywileje i immunitety.

Artykuł 10

1. Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji i zastosuje odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać swą działalność urzędową oraz korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

2. Państwo przyjmujące będzie traktowało urzędników konsularnych z należnym szacunkiem i podejmie wszelkie odpowiednie środki dla zapewnienia ochrony ich osob, wolności i godności.

Artykuł 11

1. Państwo przyjmujące udzieli poparcia i pomocy Państwu wysyłającemu w uzyskaniu pomieszczeń konsularnych i mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

2. Zgodnie z ustawodawstwem Państwa przyjmującego Państwo wysyłające może nabywać, najmować lub użytkować pomieszczenia konsularne i mieszkania dla członków urzędu konsularnego, pod warunkiem że osoby te posiadają obywatelstwo Państwa wysyłającego i nie mieszkają stale w Państwie przyjmującym.

Artykuł 12

1. Godło Państwa wysyłającego oraz tablica z nazwą urzędu konsularnego mogą być umieszczone na budynku urzędu konsularnego oraz na rezydencji kierownika urzędu konsularnego w językach Państwa wysyłającego i Państwa przyjmującego.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku urzędu konsularnego oraz na rezydencji kierownika urzędu konsularnego.

3. Kierownik urzędu konsularnego może wywieszać flagę Państwa wysyłającego na środkach transportu używanych przez niego do celów urzędowych.

Artykuł 13

1. Pomieszczenia konsularne i mieszkania urzędników konsularnych są nietykalne. Władze Państwa przyjmującego nie mogą wkraczać do pomieszczeń konsularnych oraz mieszkań urzędników konsularnych bez zgody kierownika urzędu konsularnego, szefa przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego albo osoby upoważnionej przez jednego z nich.

2. Państwo przyjmujące zapewni ochronę pomieszczeniom konsularnym. Pomieszczenia konsularne mogą być wykorzystywane do celów zgodnych z charakterem i funkcjami urzędu konsularnego.

Artykuł 14

Archiwa konsularne są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej.

Artykuł 16

1. Urząd konsularny ma prawo porozumiewać się ze swoim rządem, z przedstawicielstwami dyplomatycznymi i innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, niezależnie od tego, gdzie się znajdują. Urząd konsularny może korzystać ze wszystkich środków łączności, łącznie z kurierami dyplomatycznymi i konsularnymi, bagażem dyplomatycznym i konsularnym oraz kodem i szyfrem. Zainstalowanie nadajnika radiowego i korzystanie z tego nadajnika podlega aprobach Państwa przyjmującego. W razie korzystania z publicznych środków łączności, do urzędu konsularnego stosuje się takie same taryfy jak do przedstawicielstwa dyplomatycznego.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego i bagaż konsularny są nietykalne i nie podlegają otwarciu ani zatrzymaniu przez władze Państwa przyjmującego. Bagaż konsularny powinien posiadać zewnętrzne oznaczenia wskazujące na jego charakter. Powinien on zawierać jedynie dokumenty urzędowe lub przedmioty przeznaczone do użytku urzędowego.

3. Kurier konsularny powinien posiadać oficjalny dokument wskazujący na jego charakter i określający listę powierzonych mu paczek stanowiących bagaż konsularny. Powinien być on obywatelem Państwa wysyłającego i nie mieć stałego miejsca zamieszkania w Pań-

stwie przyjmującym. Korzysta on w Państwie przyjmującym z takich samych praw, przywilejów i immunitetów, z jakich korzysta kurier dyplomatyczny Państwa wysyłającego. Dotyczy to również tymczasowego kuriera konsularnego, jednakże jego prawa, przywileje i immunitety jako kuriera wygasają z chwilą wydania bagażu adresatowi.

4. Bagaż konsularny może być również powierzony kapitanowi statku powietrznego lub statku morskiego. Kapitan powinien być zaopatrzony w oficjalny dokument wskazujący na liczbę powierzonych mu paczek stanowiących bagaż konsularny; jednakże nie będzie on uważany za kuriera konsularnego. Urząd konsularny może upoważnić jednego z członków urzędu konsularnego do odbioru tego bagażu od kapitana statku powietrznego lub statku morskiego Państwa wysyłającego albo do przekazania mu tego bagażu, pod warunkiem przestrzegania odpowiednich przepisów dotyczących bezpieczeństwa.

Artykuł 17

1. Urzędnicy konsularni są zwolnieni od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i w związku z tym nie podlegają zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie oraz nie mogą być wobec nich stosowane żadne inne środki przymusu przez Państwo przyjmujące.

2. Pracownicy konsularni są zwolnieni od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego w odniesieniu do czynności dokonanych w zakresie ich obowiązków urzędowych. Nie podlegają oni zatrzymaniu, aresztowaniu lub ograniczeniu wolności osobistej, z wyjątkiem popełnienia przestępstwa, które według prawa Państwa przyjmującego zagrożone jest karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat trzech albo karą surowszą bądź w wykonaniu prawomocnego wyroku za tego rodzaju przestępstwo.

3. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu bądź w razie jego zatrzymania, aresztowania lub ograniczenia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego.

4. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu, będzie ono prowadzone z należnymi względami, szybko oraz w sposób, który możliwie najmniej utrudniałby wykonywanie obowiązków urzędowych.

5. Postanowień ustępów 1 i 2 nie stosuje się do spraw cywilnych:

- a) wynikłych z zawarcia przez członka urzędu konsularnego umowy, w której nie występował on wyraźnie lub w sposób dorozumiany jako przedstawiciel Państwa wysyłającego;
- b) dotyczących prywatnej nieruchomości położonej w Państwie przyjmującym, jeżeli nie jest ona wykorzystywana dla celów urzędowych w imieniu Państwa wysyłającego;
- c) wycieczonych na skutek szkody powstałej w wyniku wypadku w Państwie przyjmującym, spowodowanego przez pojazd, statek lub statek powietrzny;
- d) dotyczących spadków, w których członek urzędu konsularnego występuje jako spadkobierca, zapiso-

wierca, wykonawca testamentu, zarządca lub kurator spadku w charakterze osoby prywatnej, a nie jako przedstawiciel Państwa wysyłającego.

Artykuł 18

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani w charakterze świadków w toku postępowania sądowego lub administracyjnego. Pracownik konsularny lub członek personelu służby nie może odmawiać złożenia zeznań, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w ustępie 3. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia złożenia zeznań, nie można stosować wobec niego żadnego środka przymusu ani sankcji.

2. Organ żądający zeznań powinien unikać utrudniania urzędnikowi konsularnemu wykonywania jego funkcji. Może on, gdy to jest możliwe, przyjąć te zeznania w jego mieszkaniu lub w urzędzie konsularnym bądź przyjąć od niego oświadczenie na piśmie.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swych funkcji ani do przedkładania urzędowej korespondencji i dokumentów odnoszących się do ich funkcji. Mają oni również prawo odmowy zeznań w charakterze rzeczoznawców w zakresie prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 19

1. Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 17 i 18. To zrzeczenie się będzie zawsze wyraźne i zakomunikowane Państwu przyjmującemu na piśmie.

2. Wszczęcie przez członka urzędu konsularnego postępowania w wypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na immunitet w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

3. Zrzeczenie się immunitetu jurysdykcyjnego w odniesieniu do każdego postępowania, nie jest uważane za zrzeczenie się immunitetu w stosunku do środków wykonania orzeczenia. W stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

Artykuł 20

Państwo przyjmujące zwalnia członków urzędu konsularnego i członków ich rodzin pozostających z nimi we wspólnocie domowej od wszelkich świadczeń osobistych, od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek charakteru oraz od obowiązków wojskowych, takich jak związane z rekwizycją, kontrybucją i zakwaterowaniem.

Artykuł 21

Członkowie urzędu konsularnego nie podlegają obowiązkowi wynikającym z ustaw Państwa przyjmującego, które zobowiązują osoby nie będące obywatelami tego Państwa do rejestracji i uzyskania zezwolenia na pobyt.

Artykuł 22

1. Państwo przyjmujące nie pobiera podatków państwowych, terenowych i miejskich albo innych opłat w odniesieniu do:

- a) pomieszczeń konsularnych i mieszkań członków urzędu konsularnego, pod warunkiem że zostają one nabyte przez Państwo wysyłające, najęte w jego imieniu lub używane przez to Państwo. Powyższe zasady stosuje się także do nabywania wspomnianych wyżej nieruchomości, jeżeli Państwo wysyłające nabywa je wyłącznie dla celów konsularnych;
- b) nabycia, własności, posiadania lub użytkowania przez Państwo wysyłające ruchomości przeznaczonych wyłącznie dla celów urzędu konsularnego.

2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do opłat za świadczenie usług.

Artykuł 23

1. Urzędnicy konsularni i pracownicy konsularni, jak również członkowie ich rodzin pozostający z nimi we wspólnocie domowej, zwolnieni są od wszelkich opłat i podatków osobistych i rzeczowych — państwowych, regionalnych i komunalnych, z wyjątkiem:

- a) tego rodzaju podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług;
- b) opłat i podatków od prywatnego mienia nieruchomości położonego na terytorium Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 22;
- c) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 25 lit. b);
- d) opłat i podatków od prywatnych dochodów, łącznie z dochodami od kapitału, mających swe źródło w Państwie przyjmującym, oraz podatków od kapitału zainwestowanego w przedsiębiorstwach handlowych lub firmowych w Państwie przyjmującym;
- e) podatków i opłat pobieranych z tytułu zapłaty za świadczenia określonych usług;
- f) opłat rejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i stemplowych, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 22.

2. Członkowie personelu służby zwolnieni są od opłat i podatków od wynagrodzeń, które otrzymują za swą pracę.

3. Członkowie urzędu konsularnego zatrudniający osoby, których wynagrodzenie lub uposażenie nie jest zwolnione od podatku od uposażeń w Państwie przyjmującym, powinni wypełniać obowiązki nakładane przez ustawy i inne przepisy tego Państwa na pracodawców w odniesieniu do pobierania podatku od uposażeń.

Artykuł 24

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

- a) przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego;
- b) przedmiotów przeznaczonych do użytku osobistego urzędnika konsularnego lub członków jego rodziny pozostających z nim we wspólnocie domowej, łącznie z przedmiotami przeznaczonymi do urzędowania się.

2. Wyrażenie „przedmioty” obejmuje również środki transportu.

3. Przedmioty określone w ustępie 1 zwolnione są od rewizji w takim samym zakresie jak przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstwa dyplomatycznego oraz użytku osobistego członka personelu dyplomatycznego Państwa wysyłającego.

4. Pracownicy konsularni korzystają ze zwolnień przewidzianych w ustępie 1 lit. b) w odniesieniu do przedmiotów sprowadzonych w czasie pierwszego urzędowania się.

Artykuł 25

W razie śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny pozostającego z nim we wspólnocie domowej, Państwo przyjmujące:

- a) zezwala na wywóz ruchomego mienia zmarłego, z wyjątkiem mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci tej osoby;
- b) nie pobiera państwowych, regionalnych ani komunalnych podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem zmarłego w tym Państwie w charakterze członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny.

Artykuł 26

Członkowie urzędu konsularnego oraz członkowie ich rodzin korzystają ze swobody poruszania się i podróży na terytorium Państwa przyjmującego, z wyjątkiem stref, do których wstęp lub w których pobyt jest zabroniony zgodnie z przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 27

1. Pracownik konsularny posiadający obywatelstwo Państwa przyjmującego lub stale zamieszkały w tym Państwie nie korzysta z ułatwień, przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem postanowienia artykułu 18 ustęp 1.

2. Postanowienie ustępu 1 stosuje się odpowiednio do członka rodziny członka urzędu konsularnego, który jest obywatelem Państwa przyjmującego lub stale mieszka w tym Państwie.

Część IV

Funkcje konsularne.

Artykuł 28

Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) ochraniać prawa i interesy Państwa wysyłającego, jego obywateli i osób prawnych;
- b) przyczyniać się do rozwoju stosunków ekonomicznych, kulturalnych i naukowych między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym, a także do rozwoju turystyki między obydwojma Państwami;
- c) popierać w inny sposób rozwój stosunków przyjaznych między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym.

Artykuł 29

1. Urzędnik konsularny może wykonywać swoje funkcje tylko w okręgu konsularnym; wykonywanie funkcji konsularnych poza okręgiem konsularnym wymaga w każdym wypadku uprzedniej zgody Państwa przyjmującego.

2. Przy wykonywaniu funkcji urzędnik konsularny może zwracać się do:

- a) właściwych miejscowych organów swojego okręgu konsularnego;
- b) właściwych centralnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy lub zwyczaje tego Państwa albo umowy międzynarodowe.

Artykuł 30

1. Urzędnik konsularny ma prawo, zgodnie z ustawami Państwa przyjmującego, reprezentować obywateli Państwa wysyłającego przed sądami i innymi władzami Państwa przyjmującego albo podejmować kroki dla właściwego ich reprezentowania w celu zastosowania środków dla ochrony praw i interesów tych obywateli, którzy z powodu nieobecności lub innych ważnych przyczyn nie są w stanie sami podjąć w odpowiednim czasie ochrony swoich praw i interesów. Dotyczy to również osób prawnych Państwa wysyłającego.

2. Zastępstwo, o którym mowa w ustępie 1, ustaje z chwilą, gdy osoba zastępowana ustanowi swego pełnomocnika lub sama zapewni ochronę swych praw i interesów.

Artykuł 31

Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;
- b) przyjmować podania lub wydawać dokumenty w sprawach obywatelstwa, zgodnie z ustawami Państwa wysyłającego;
- c) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich zmian, a także je unieważniać;
- d) udzielać wiz.

Artykuł 32

1. Kierownik urzędu konsularnego ma prawo przyjmować oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński, pod warunkiem że obie osoby zawierające małżeństwo są obywatelami Państwa wysyłającego i jednocześnie nie są obywatelami Państwa przyjmującego. Urząd konsularny zawiadamia właściwe organy Państwa przyjmującego o zawartych związkach małżeńskich, jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego tego wymagają.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego informują niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego o zawarciu małżeństwa przez obywatela Państwa wysyłającego, przekazując z urzędu i bezpłatnie urzędnikowi konsularnemu odpis aktu zawarcia małżeństwa lub inny urzędowy dokument.

3. Urzędnik konsularny ma prawo prowadzić rejestracje urodzeń, małżeństw i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty. Nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego

od obowiązku przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji urodzeń, małżeństw i zgonów.

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego, na żądanie, będą niezwłocznie i nieodpłatnie przysyłać urzędowi konsularnemu do celów urzędowych odpisy i wyciągi dokumentów stanu cywilnego dotyczących obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 33

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego;
- b) przyjmować, sporządzać, uwierzytelniać i przechowywać testamenty i inne dokumenty dotyczące czynności prawnych obywateli Państwa wysyłającego, dokonanych zgodnie z ustawami i innymi przepisami tego Państwa;
- c) sporządzać, uwierzytelniać i przechowywać umowy zawierane między obywatelami Państwa wysyłającego, z wyjątkiem umów dotyczących ustanowienia, przeniesienia lub wygaśnięcia praw do nieruchomości znajdujących się w Państwie przyjmującym;
- d) uwierzytelniać na dokumentach podpisy obywateli Państwa wysyłającego;
- e) poświadczać kopie dokumentów i wyciągi z dokumentów;
- f) sporządzać i poświadczać tłumaczenia dokumentów;
- g) legalizować dokumenty wydane przez właściwe władze Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego;
- h) uwierzytelniać umowy, bez względu na obywatelstwo osób będących stronami, jeżeli te umowy odnoszą się do mienia lub praw istniejących w Państwie wysyłającym i wywołują skutki prawne wyłącznie w tym Państwie;
- i) wydawać dokumenty pochodzenia towarów;
- j) ogłaszać w pomieszczeniach konsularnych zawiadomienia dotyczące wszelkich spraw z zakresu praw, obowiązków lub interesów obywateli Państwa wysyłającego;
- k) wykonywać inne czynności notarialne powierzone mu przez Państwo wysyłające, jeżeli nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

2. Dokumenty, sporządzone, uwierzytelnione, poświadczane i zalegalizowane przez urzędnika konsularnego zgodnie z postanowieniami ustępu 1, będą miały w Państwie przyjmującym taką samą moc prawną jak dokumenty wydane przez właściwe władze Państwa przyjmującego, jeżeli ich treść nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 34

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

- a) przyjmować na przechowanie dokumenty, pieniądze, przedmioty wartościowe i inne przedmioty stanowiące własność obywateli Państwa wysyłającego;
- b) przyjmować od władz Państwa przyjmującego dokumenty, pieniądze, przedmioty wartościowe i inne przedmioty zgubione przez obywateli Państwa wysyłającego w czasie ich pobytu w Państwie przyjmującym.

jącym, w celu zwrócenia tych rzeczy ich właścicielom.

2. Przedmioty przyjęte na przechowanie zgodnie z ustępem 1 mogą być wywiezione z Państwa przyjmującego, jeżeli nie jest to sprzeczne z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 35

Urządnik konsularny ma prawo doręczać sądowe i pozasądowe dokumenty oraz wykonywać rekwizycje sądowe zgodnie z obowiązującymi umowami międzynarodowymi lub, w braku takich umów, w sposób zgodny z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 36

Właściwe władze Państwa przyjmującego poinformują niezwłocznie urzędnika konsularnego o zgonie obywatela Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym oraz przesłać temu urzędnikowi bezpłatnie odpis aktu zgonu.

Artykuł 37

Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o wypadkach lub czynach bezprawnych, w których wyniku obywatele Państwa wysyłającego doznali ciężkich uszkodzeń ciała.

Artykuł 38

1. Właściwe władze Państwa przyjmującego poinformują urzędnika konsularnego o wszystkich znanych szczegółach dotyczących majątku obywatela Państwa wysyłającego, który zmarł w Państwie przyjmującym, istnienia testamentu osoby zmarłej, przypuszczalnych spadkobierców, zapisobierców oraz osób uprawnionych do udziału w spadku.

2. Właściwe władze Państwa przyjmującego poinformują urzędnika konsularnego o każdym wypadku, gdy w związku z wszczęciem postępowania spadkowego w Państwie przyjmującym, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej w chwili jej śmierci, obywatel Państwa wysyłającego może być spadkobiercą, zapisobiercą albo osobą uprawnioną do spadku.

Artykuł 39

1. Jeżeli obywatel Państwa wysyłającego pozostawi majątek w Państwie przyjmującym lub będzie spadkobiercą, zapisobiercą albo osobą uprawnioną do udziału w spadku w wyniku postępowania spadkowego, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej w chwili jej zgonu, urzędnik konsularny ma prawo żądać, aby właściwe władze Państwa przyjmującego podjęły środki w celu zabezpieczenia i przechowania majątku spadkowego oraz zarządzania nim. Urzędnik konsularny może uczestniczyć w podejmowaniu środków zgodnie z ustawami Państwa przyjmującego oraz może reprezentować spadkobierców, zapisobierców i osoby uprawnione do udziału w spadku.

2. Urzędnik konsularny ma prawo domagać się sprzedaży mienia wchodzącego w skład spadku, jak również powiadomienia o ustalonej dacie sprzedaży, aby mógł

być obecny, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

3. W czasie wykonywania obowiązków przewidzianych w ustępie 1 urzędnik konsularny może bezpośrednio zwracać się do właściwych władz Państwa przyjmującego.

Artykuł 40

1. Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować od właściwych władz Państwa przyjmującego, po zakończeniu postępowania spadkowego, ruchomości stanowiące część majątku i kwoty pieniężne pochodzące ze sprzedaży ruchomości lub nieruchomości, w celu przekazania ich obywatelom Państwa wysyłającego, jeżeli obywatel ten jest spadkobiercą, zapisobiercą lub osobą uprawnioną do udziału w spadku, chyba że osoba ta jest stałym mieszkańcem Państwa przyjmującego albo uczestniczy osobiście lub za pośrednictwem swego przedstawiciela w postępowaniu spadkowym.

2. Przedmioty wymienione w ustępie 1 mogą być przekazane urzędnikowi konsularnemu jedynie wówczas, gdy zobowiązania i podatki odnoszące się do majątku zostały uiszczone lub zabezpieczone zgodnie z ustawami Państwa przyjmującego.

3. Przekazanie i wywóz przedmiotów wymienionych w ustępie 1 lub wyłanie ich osobom uprawnionym będzie odbywać się zgodnie z ustawami Państwa przyjmującego.

Artykuł 41

1. Właściwe władze Państwa przyjmującego wydadzą urzędnikowi konsularnemu przedmioty osobiste, pieniądze i przedmioty wartościowe pozostałe po obywatelu Państwa wysyłającego zmarłym w czasie jego czasowego pobytu w Państwie przyjmującym, jeżeli wydanie tych przedmiotów osobie upoważnionej nie jest możliwe.

2. Wydanie lub wywóz przedmiotów wymienionych w ustępie 1 odbywa się zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 42

1. Właściwe władze Państwa przyjmującego poinformują w formie pisemnej urzędnika konsularnego o każdym wypadku potrzeby wyznaczenia opiekuna lub kuratora nad obywatelem Państwa wysyłającego, zamieszkałym stale lub przebywającym w Państwie przyjmującym.

2. Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z właściwymi władzami Państwa przyjmującego w razie potrzeby wyznaczenia opiekuna lub kuratora nad obywatelem Państwa wysyłającego oraz proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 43

1. Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielać mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnić mu opiekę prawną. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywateli Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

2. Władze Państwa przyjmującego udziela pomocy urzędnikowi konsularnemu w uzyskaniu informacji o osobach posiadających obywatelstwo Państwa wysyłającego, w celu umożliwienia urzędnikowi konsularnemu nawiązania kontaktu lub spotkania się z tymi obywatelami.

Artykuł 44

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urząd konsularny Państwa wysyłającego o każdym wypadku zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie obywatela Państwa wysyłającego. Powiadomienie to będzie dokonane najpóźniej czwartego dnia po dniu, w którym zastosowano te środki. Właściwe organy Państwa przyjmującego są obowiązane przekazywać niezwłocznie wiadomości skierowane przez taką osobę do urzędu konsularnego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a także rozmawiać lub korespondować z nim oraz udzielać mu pomocy w zorganizowaniu obrony. Ma on również prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego odbywającego karę pozbawienia wolności. Właściwe organy Państwa przyjmującego udziela urzędnikowi konsularnemu prawa widzenia z takim obywatelem najpóźniej siódmego dnia po dniu, w którym miało miejsce zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a następnie w rozsądnych odstępach czasu.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczą postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach przysługujących im zgodnie z tymi postanowieniami.

4. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem, że nie uchylają one tych uprawnień.

Artykuł 45

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego przybędzie do portu lub innego miejsca zakotwiczenia w Państwie przyjmującym, właściwy urzędnik konsularny uprawniony jest do udzielenia statkowi, jego załodze i pasażerom wszelkiej pomocy oraz do wykonywania swych funkcji nadzoru w stosunku do żeglugi handlowej zgodnie z prawem Państwa wysyłającego.

2. W tym celu urzędnik konsularny może, bez przeszkody ze strony organów Państwa przyjmującego:

- a) udać się na pokład niezwłocznie po dokonaniu odprawy przy wejściu statku;
- b) porozumiewać się z kapitanem i każdym członkiem załogi;
- c) przyjmować wizyty kapitana i innych członków załogi, chyba że organy Państwa przyjmującego sprzeciwiają się temu z powodu, iż kapitan albo inny członek załogi nie miałby praktycznej możliwości powrócić na statek przed jego odejściem. W wypadku wniesienia takiego sprzeciwu organy Państwa przyjmującego bezzwłocznie powiadomią o tym urzędnika konsularnego.

3. Urzędnik konsularny może zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego w każdej sprawie związanej z wykonywaniem jego czynności w stosunku do statku Państwa wysyłającego, jego kapitana i członków załogi. Organy te udziela żądanej pomocy, chyba że w szczególnym wypadku istnieją poważne przyczyny uzasadniające jej odmowę.

Artykuł 46

1. Urzędnik konsularny uprawniony jest do:

- a) przesłuchiwania kapitana i każdego z członków załogi statku Państwa wysyłającego, sprawdzania dokumentów statku, przyjmowania oświadczeń dotyczących jego podróży i portu przeznaczenia oraz ogólnie do czynności w celu ułatwienia przybycia, postoju i wyjścia statku;
- b) rozstrzygania sporów między kapitanem a innym członkiem załogi, łącznie ze sporami dotyczącymi uposażeń i umów o pracę, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 47;
- c) dokonywania czynności związanych z angażowaniem i zwalnianiem kapitana lub innego członka załogi;
- d) przyjmowania, sporządzania lub wystawiania jakiegokolwiek oświadczenia, świadectwa lub innego dokumentu dotyczącego żeglugi handlowej, przewidzianego przez prawo państwa wysyłającego;
- e) przyjmowania zeznań od kapitana lub innego członka załogi zgodnie z prawem Państwa wysyłającego;
- f) dokonywania czynności związanych z zapewnieniem leczenia, pobytu w szpitalu oraz repatriacji kapitana lub innego członka załogi;
- g) podejmowania środków zapewniających przestrzeganie prawa Państwa wysyłającego w odniesieniu do żeglugi handlowej.

2. Urzędnik konsularny może, w zakresie, w jakim zezwala mu na to prawo Państwa przyjmującego, stawiać przed sądami i organami tego Państwa razem z kapitanem lub innym członkiem załogi statku, udzielać im wszelkiej pomocy (łącznie z ustanowieniem pomocy prawnej) oraz występować jako tłumacz w sprawach między nimi a tymi sądami i organami.

Artykuł 47

1. Organy sądowe Państwa przyjmującego nie będą prowadzić jakiegokolwiek postępowania w sprawie sporów pomiędzy kapitanem a członkiem załogi statku Państwa wysyłającego, dotyczących uposażeń i umów o pracę, bez uprzedniego zawiadomienia właściwego urzędnika konsularnego i odmową prowadzenia postępowania w razie sprzeciwu ze strony urzędnika konsularnego.

2. Powyższe organy mogą jednakże w innych sprawach wykonywać jurysdykcję cywilną, którą mogą posiadać zgodnie z prawem Państwa przyjmującego.

Artykuł 48

1. Jeżeli sąd lub inne właściwe organy Państwa przyjmującego zamierzają wszcząć urzędowe dochodzenie lub podjąć jakąkolwiek przymusową czynność (łącznie z aresztowaniem lub zatrzymaniem osoby bądź zajęciem mienia) na pokładzie statku Państwa wysyłającego, za-

wiadomości o tym właściwego urzędnika konsularnego. Zawiadomienie to powinno być dokonane w terminie umożliwiającym urzędnikowi konsularnemu lub jego przedstawicielowi obecność w czasie wymienionych czynności. Jeżeli okazałoby się to niemożliwe ze względu na pilność sprawy, powinno być dokonane niezwłocznie po czynności. Jeżeli urzędnik konsularny nie był obecny ani nie był reprezentowany, właściwe organy udziela mu, na jego życzenie, pełnej informacji odnośnie do tego, co zaszło.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się także w wypadku, gdy właściwe organy portu zamierzają na lądzie przesłuchać kapitana lub innego członka załogi.

3. Postanowienia ustępu 1 i 2 nie naruszają postanowień artykułu 44.

Artykuł 49

1. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie mogą wykonywać swojej jurysdykcji co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego, chyba że chodzi o:

- a) przestępstwa popełnione przez obywatela lub przeciwko obywatelowi Państwa przyjmującego albo przez jakąkolwiek inną osobę lub przeciwko takiej osobie, jeżeli nie jest ona członkiem załogi statku;
- b) przestępstwa naruszające spokój, bezpieczeństwo portu lub wód terytorialnych bądź wewnętrznych Państwa przyjmującego;
- c) przestępstwa naruszające ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego, dotyczące zdrowia publicznego, bezpieczeństwa życia na morzu, imigracji, spraw celnych, zanieczyszczeń morza lub nielegalnego przewozu narkotyków;
- d) przestępstwa zagrożone według prawa Państwa przyjmującego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat trzech lub karą surowszą.

2. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego mogą jednak wykonywać swą jurysdykcję na pokładzie statku Państwa wysyłającego, jeżeli urzędnik konsularny wyrazi na to zgodę lub o to poprosi.

Artykuł 50

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego ulegnie rozbiciu, osiadzie na mieliźnie, zostanie wyrzucony na brzeg lub dozna innej szkody w Państwie przyjmującym bądź jeżeli jakikolwiek przedmiot należący do tego statku lub stanowiący część jego ładunku albo ładunku rozbitego statku państwa trzeciego i który to ładunek stanowi własność obywatela Państwa wysyłającego zostanie znaleziony w Państwie przyjmującym lub dostarczony do portu tego Państwa, właściwe organy Państwa przyjmującego niezwłocznie zawiadomią o tym urzędnika konsularnego.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie możliwe środki w celu zabezpieczenia i ochrony statku, który uległ awarii, życia osób znajdujących się na pokładzie statku, ładunku i innego mienia znajdującego się na statku, jak również przedmiotów należących do statku albo stanowiących część jego ładunku, które zostały od statku oddzielone. Powyższe środki będą w miarę możliwości podjęte we współpracy z kapitanem statku i urzędnikiem konsularnym lub jego przedstawicielem.

3. W razie nieobecności jakiegokolwiek innej osoby upoważnionej do takiego działania (na przykład: kapitana, właściciela, jego agenta lub zainteresowanych przedstawicieli instytucji ubezpieczeniowych), urzędnik konsularny uznany jest za upoważnionego do podjęcia w imieniu właściciela takich środków, jakie mógłby zastosować sam właściciel, gdyby był obecny, w odniesieniu do:

- a) statku Państwa wysyłającego, jego ładunku lub jakiegokolwiek przedmiotu należącego do statku lub stanowiącego część jego ładunku, który został od statku oddzielony, bądź
- b) ładunku lub jakiegokolwiek przedmiotu stanowiącego część ładunku statku państwa trzeciego, który uległ awarii, a który to ładunek stanowi własność Państwa wysyłającego lub jego obywatela i został znaleziony na brzegu Państwa przyjmującego lub w jego pobliżu albo dostarczony do portu tego Państwa.

4. Statek, ładunek, wyposażenie, urządzenia, zaopatrzenie i inne przedmioty z tego statku nie będą podlegały opłatom celnym ani jakimkolwiek innym podatkom nakładanym w związku z importem, pod warunkiem że nie będą one przekazane do użytku albo spożycia w Państwie przyjmującym. Do tymczasowego składowania tych towarów na lądzie stosuje się prawo i przepisy Państwa przyjmującego.

Artykuł 51

1. Urzędnik konsularny jest uprawniony, za zgodą kapitana, do wejścia na statek jakiegokolwiek bandery udający się do portu Państwa wysyłającego, w celu uzyskania:

- a) informacji niezbędnej do przygotowania i sporządzenia dokumentów wymaganych przez prawo Państwa wysyłającego jako warunku wejścia statku oraz
- b) wszelkich szczegółowych informacji wymaganych przez właściwe organy Państwa wysyłającego w odniesieniu do spraw sanitarnych i innych.

2. Przy korzystaniu z uprawnień przewidzianych w ustępie 1 urzędnik konsularny będzie działał z możliwym pośpiechem w celu uniknięcia zwłoki w wyjściu statku.

Artykuł 52

Artykuły od 45 do 51 niniejszej konwencji stosuje się odpowiednio do statków powietrznych Państwa wysyłającego.

Artykuł 53

Oprócz funkcji przewidzianych w niniejszej konwencji urzędnik konsularny może wykonywać inne funkcje, pod warunkiem że nie są sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 54

Urząd konsularny może wykonywać w Państwie przyjmującym funkcje konsularne na rzecz państwa trzeciego za zgodą Państwa przyjmującego.

Artykuł 55

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsular-

ne opłaty oraz inne należności zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Kwoty pobierane z tytułu czynności konsularnych, wymienione w ustępie 1, są wolne od wszelkich podatków i opłat Państwa przyjmującego.

Część V

Postanowienia ogólne i końcowe.

Artykuł 56

Wszystkie osoby korzystające z ułatwień, przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji powinny bez uszczerbku dla tych ułatwień, przywilejów i immunitetów przestrzegać ustaw Państwa przyjmującego, łącznie z przepisami dotyczącymi ruchu drogowego i ubezpieczeń samochodowych, oraz nie ingerować w sprawy wewnętrzne Państwa przyjmującego.

Artykuł 57

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się także do działalności konsularnej wykonywanej przez przedstawicielstwo dyplomatyczne Państwa wysyłającego. Prawa i obowiązki urzędnika konsularnego przewidziane w niniejszej konwencji stosuje się także do członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, upoważnionych do wykonywania funkcji konsularnych. Nazwiska tych dyplomatów

powinny być notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Wykonywanie funkcji konsularnych przez członka personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego zgodnie z ustępem 1 nie narusza ułatwień, przywilejów i immunitetów, z których korzysta on na podstawie jego statusu dyplomatycznego.

Artykuł 58

Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji i wejdzie w życie trzydziestego dnia po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która będzie miała miejsce w Warszawie.

Niniejsza konwencja zawarta jest na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez każdą z Umawiających się Stron. W takim wypadku utraci moc po upływie sześciu miesięcy od dnia wypowiedzenia.

Sporządzono w Nikozji dnia 3 lipca 1980 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i angielskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc.

Na dowód czego pełnomocnicy Umawiających się Stron podpisali niniejszą konwencję i opatrzili ją pieczęciami.

Z upoważnienia
Rządu Polskiej
Rzeczypospolitej Ludowej
J. Czyrek

Z upoważnienia
Rządu
Republiki Cypryjskiej
G. Pelaghus

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 13 listopada 1980 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *J. Czyrek*